

בשולו "אחת היא לי" לט. כרמי*

נילי סגל

הרתומה היטב לחוקי העשייה של
המשורר. השיר חותר אל השלימות, אל
ההתמזגות המלאה, אך בהתאמה, על פי
תבנית. כורימת האוהב:

מים בְּשֶׁמֶשׁ

אֲנִי זוֹרֵם עֲלֶיךָ,

מִתְאַם כְּהֶרֶף-עֵין לְגִוּפְךָ,

(פְּרֶשֶׁת הַמַּיִם)

מים, שמש, אש וחול — מעניקים לשיר
מימדים חושניים, והלשון הרבדית מעלה
את החוויה ומרוממת אותה. היא גם
משרתת את המשורר ככלי שעשועים
נאמן. השימוש בלשון קודש וחול מטשטש
את גבולות האמן וממוג את האירוניה
בהומור.

בראיון שהעניק ט. כרמי ל"בצרון"
באביב תשמ"ב דיבר המשורר על האמת
והשירה. "אני מאמין שהשירה זה ענין של
אמת... באמת הזו ישנו הכוב של השירה,
אבל הכוב הזה מאפשר לך להגיד את
האמת". ואמנם, השיר שעל שמו נקרא
הספר מאשר את כפיפתו לחוקי יוצרו:

אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂזוּזִיה אֲחִיזֵת-עֵינַיִם

אֲבָל אַחַת הִיא לִי.

אֵין לִי אֲחִיזָה אַחֶרֶת.

(אֲחַת הִיא לִי)

* ט. כרמי, אחת היא לי, ספרית פועלים, תל-

אביב, תשמ"ה.

יְדֵי אֵשׁ, יְדִיךָ מַיִם

יְחַד אֲנַחֲנוּ מִלְאָךְ

שְׁאִינוּ נִשְׁרָף

נְאִינוּ כְּבָה

(עוֹלָם הַפּוֹךְ)

"אחת היא לי", מחזור שיריו האחרון
של ט. כרמי, מתגלה לעינינו כחגיגת
אהבה בה נסחפים האוהב ושאהבה נפשו
במחול של ניגודים. הוא חדל מלהבחין בין
אור לצל, יום ללילה, בין העתים.

היא:

"היא המְשַׁנֶּה אֶת הָעֵתִים

אוֹמַרְתָּ לַיְלָה לְעֶצוֹם הַיּוֹם

עוֹצֶמֶת אֶת עֵינֵי כְּבֹד הָאוֹר...

...אֲבָל כָּל עֵתוֹתֵינוּ כְּיְדִיךָ,

נְאֻם תְּרַצִּית — יֵשׁ דְּרֶךְ לְחֹזֶר:

אוֹר אֶפְרָפֶר, חֶמְדָּה, חִיּוֹךְ מְלֵא,

נֶשְׁחָר.

(יּוֹמָם וְלַיְלָה)

המתח העולה מטשטוש תחומי-הזמן
בחפיסת עולמו של האוהב לבין קביעתם
על ידי אוהבתו הכל-יכולה, הנסגדת, הובע
במיטב מסורת מלאכת-הפיוט של כרמי.
זאת ועוד — בעוד חגיגת המחזור
בסחרחרות שיר-השירית, שומרת הלשון
הטעונה ומאופקת על איוון. עדין. השירים
אינם פורצים את הגבול; הם אינם גולשים
למישור סנטימנטלי. לפנינו הוויה מרוסנת,